

Симеон Гаспаров: „ХЪРВАТИТЕ ПЪРВИ МЕ ПОТЪРСИХА В ЧИКАГО“

Преди 21 години, когато дойдох в Чикаго, първите, които ме потърсиха и попитаха имам ли нужда от нещо бяха хърватите. Аз нямах нищо. Даже бях взел пари назаем, за да дойда в Чикаго. Но и не исках помощ от никой. Хърватите отвъд океана бяха разбрали от католическата църква в София - „Свети Йосиф“, в която семейството на баща ми има много дълбоки корени, че едно момче от хърватската колония в България е дошъл в Чикаго. Намериха ме в квартирата ми, на която аз още не знаех адреса.

Първо ми се обади по телефона от хърватската колония в Торонто - д-р Стийепан Тонкин, който е от района, където дядо ми е роден.

Когато ми звънна, аз му казах, че нямам нужда от нищо и благодарих. Преди да се разделим, той ми предложи да се обадя за всеки случай на неговия приятел от Чикаго - Йосип Косорог, който бе един от лидерите на хърватската колония в Чикаго и ми даде телефона му. Аз исках да приключавам разговора. Направих се, че си записвам телефона и изобщо не се обадох.

Минаха няколко дни. Бях забравил вече, че съм разговарял с д-р Тонкин, когато звънна телефона в квартирата. Беше Йосип Косорог. След като си разменихме няколко изречения, той ми каза следните думи, които никога няма да забравя - „Майка ти и баща ти са далеко. Приятелите ти са далеко. Домът ти е далеко. Но ти не си сам тук в Чикаго! Тук имаш нас - хърватите. Ти не си сам и на нас можеш винаги да разчиташ! Каж ми сега от какво имаш нужда?“

Вкамених се. Никой не ми бе говорил така. А Йосип Косорог продължаваше: - „Да ти търсим ли работа? Да ти търсим ли адвокат за пред имиграционните власти, за да те оставим в Америка? Да ти търсим ли квартира? Ако искаш пари, нямам много, но ще ти дам. Имам в мен 500 долара.“

Тук, аз не издържах и го прекъснах.

- Защо го правите това?, недоумявах аз. - Защо искате да ми помогнете? Та вие очите не сте ми виждали.

- Защото си наш! - отвърна ми на секундата Йосип Косорог.

- Но как?, продължих аз - Да, наистина, на мен баща ми е от хърватската колония, но той е роден в България, аз съм роден в България. Майка ми даже не е католик, като баща ми, а е православна.

Симеон Гаспаров е български журналист, поет писател. Кореспондент на телевизия БТВ в САЩ. Автор е на стихосбирката - „Театър на не абсурда“ и книгите - „Врати от небеса, или когато Джими Хендрикс беше българин“ и „Бизони край Дунава“. Негови публикации освен в почти всички български вестници и списания в България и българските общности в света, са излизали също във в. „Хърватско Слово“, Daily Herald, Northwest Herald и др. в САЩ.

- Няма значение, бе момче. - отвърна ми Йосип. - Наш си! Наш си! Наш си! - потрети той.

Аз тъкмо се бях оженил за момиче от Щатите. Жена ми слушаше внимателно разговорите, които проведох с хърватите. След като ѝ обясних, как ми се обадиха да ми предложат помощ, тя помълча малко, после каза:

- Какви хора само...

Единственото, което можах да ѝ отвърна бе:

- Наши!

По това време, във в. „Хърватско слово“ пък бяха публикували моя поезия. Веднага след разговора с Йосип Косорог, взех жена ми, взех най-скъпото шампанско в магазина, букет цветя и в. „Хърватско слово“ с моята поезия и отидохме у тях.

- Аз освен хърватин съм и българин и никога няма да забравя топлите и човешки думи, с които ме посрещнахте, скъпи г-н Косорог., казах му аз. Прегърнахме си и така започна моята имигрантска история в Чикаго.

Йосип вече е на небето и си мисля, че заедно с друга хърватин, който много ми е близък до сърцето и който много ми липсва - Йосиф - баща ми, са гледали мачовете на Хърватска на световното по футбол и заедно с всичките ми роднини там, много са се повеселили.

Искам да кажа и нещо, което научих през всичките тези години - българи и хървати са най-близките един до друг и винаги са си помагали през вековете. Нека никога това приятелство да не угасне. Бъдете живи и здрави и се обичайте, и уважавайте! ■